

Ara Papağanınının Kayıp Renkleri

Aysel Banu YAVUZAL

Ara Papağanının Kayıp Renkleri

Aysel Banu YAVUZAL

Yeşil yağmur ormanının yükseklerinde, güneşin yaprakların arasından altın paralar gibi süzüldüğü yerde, Rosita adında bir ara papağanı yaşırdı. Sırtı ve kanatları parlak maviydi, göğsü güneş gibi parlardı ve uzun kuyruğu gün batımı kadar kırmızıydı. Süzülüp şarkı söylemeyi, güzel tüylerini göstermeyi çok severdi. Ormandaki bütün canlılar Rosita'yı ağaç tepelerinin en parlak kuşu olarak tanırdı.

Rosita'nın en iyi arkadaşı Tito'ydu; zeytin kahverengi tüyleri ve uzun, kıvrık kuyruğu olan minik bir sincap maymunu. Tito her yere küçük, örülmüş bir yaprak kese taşırdı. Her sabah dallar arasında sallanarak Rosita'yı bulmaya gelirdi. 'Tüylerin bütün ormanın en güzeli,' derdi Tito sırtarak. Rosita parlak kanatlarını gururla kabartırdı. Hayat mutlu ve rengârenkti.

Rüzgârlı bir gece, güçlü bir rüzgâr ağaçları salladı. Rosita garip bir hisle uyandı—sırtı hafif ve esintiliydi. Aşağı baktı ve soluğu kesildi. En parlak mavi tüyleri gitmişti! Sadece birkaç solgun tüy kalmıştı. Altın göğsü dökülmüş gibiydi, kırmızı kuyruğu incelmışti. 'Olamaz!' diye bağırdı. 'Renklerim kayboldu!' Yüzünü kanadının altına sakladı, üzgün ve utangaç hissediyordu.

Tito onun ağlayışını duydu ve koşup geldi. 'Endişelenme, Rosita! Tüylerini bulacağız,' dedi küçük yaprak kesesini açarak. 'Bulduklarımızı burada güvenle saklarım.' Rosita başını uzattı. 'Gittiler, Tito. Artık güzel değilim.' Tito başını salladı. 'Sen hâlâ sensin. Hadi, aramaya başlayalım!' Ve daldan dala zıplayarak yola koyuldular.

Önce yüksek bir dalda sakince oturan Tukan'a sordular. Kocaman turuncu gagası güneş ışığında parlıyordu. 'Mavi tüylerimi gördün mü?' diye sordu Rosita. Tukan başını yana eğdi. 'Bazı parlak tüylerin nehre doğru uçtuğunu gördüm,' dedi bilgece. 'Ama hızlı hareket ediyorlardı.' Rosita'nın içi biraz burkuldu. 'Nehre bakalım!' diye sevinçle bağırdı Tito. Tukan'a teşekkür edip aceleyle uzaklaştılar.

Nehir kıyısında su hızla akıyor ve pırlıdıyordu. Tito bir kayanın üzerine takılmış mavi bir parıltı fark etti. 'İşte orada!' diye bağırdı. Ama ona uzanırken bir rüzgâr esintisi tüyü kaldırıp götürdü. Tüy suyun üzerinde dans edip gözden kayboldu. Rosita'nın gözleri yaşla doldu. 'Gitti,' diye fısıldadı. Tito kanadını okşadı. 'Aramaya devam edeceğiz. Henüz pes etme!'

Sonra yavaşça bir daldan sarkan Tembel Hayvan'a gittiler. Dağınık gri tüyleri yumuşak görünüyordu ve yuvarlak yüzü sevimliydi. 'Tüylerimi gördün mü?' diye sordu Rosita. Tembel Hayvan yavaşça gözlerini kırptı. 'Bazı kırmızı tüylerin büyük incir ağacının yakınında aşağı süzüldüğünü gördüm,' dedi nazikçe. 'Ama rüzgâr onları almış olabilir.' Rosita iç çekti. 'Teşekkürler, Tembel Hayvan.' İncir ağacına doğru yola çıktılar.

Büyük incir ağacının altında her yaprağı ve dalı aradılar. Tito yükseklere ve alçaklara tırmandı, uzun kuyruğu dallara dolanıyordu. Rosita eğreli otlarının altına ve sarmaşıkların arkasına baktı. Ama ne mavi tüy vardı, ne altın, ne de kırmızı. 'Gerçekten gittiler,' dedi Rosita, sesi titriyordu. 'Şimdi çok sıradan görünüyorum. Kimse arkadaşım olmak istemez.'

Tito yanına oturdu. 'Bu doğru değil, Rosita. Arkadaşların seni sen olduğun için seviyor.' Ama Rosita başını salladı. 'Onlar renklerimi seviyordu. Onlar olmadan ben sadece sıkıcı bir kuşum.' Yüzünü yine sakladı. Tito ne diyeceğini bilemedi. Onu neşelendirmek için en azından bir tüy bulabilmeyi diledi. Ama orman sessizdi ve tüyler hiçbir yerde yoktu.

Güneş batmaya başlarken Tukan ve Tembel Hayvan da yanlarına geldi. Rosita'nın üzgün sözlerini duymuşlardı. 'Rosita,' dedi Tukan yumuşak bir sesle, 'kayıp yumurtamı bulmama yardım ettiğin zamanı hatırlıyor musun? Dinlenmeden bütün gün aramıştın.' Rosita yavaşça başını salladı. 'Ve ben acıktığımda tatlı meyvelerini benimle paylaşmıştın,' diye ekledi Tembel Hayvan. 'Sen iyi kalplisin, Rosita. Biz seni bunun için seviyoruz.'

Rosita arkadaşlarına baktı. 'Ama renklerim beni özel yapıyordu,' dedi. Tito kanadını tuttu. 'Hayır, Rosita. Seni özel yapan iyi kalbin. Renklerin güzel ama bizi arkadaşın yapan onlar değil.' Tukan başını salladı. 'Seni sıcak kalbin ve cesur ruhun için seviyoruz.' Tembel Hayvan gülümsedi. 'Ve güzel şarkı söyleyişin için de.' Rosita içinde minik bir kıvılcım hissetti.

Rosita arkadaşlarına yardım ettiği bütün zamanları düşündü. Meyve paylaştığını, onları neşelendirmek için şarkı söylediğini ve her zaman yanlarında olduğunu hatırladı. Tüyleri gitmişti ama iyi kalbi hâlâ oradaydı. 'Gerçekten rengârenk olmadığım için üzülüyor musunuz?' diye sordu. 'Seni olduğun gibi seviyoruz,' dedi Tito. 'Ve içten hâlâ aynı Rosita'sın.' Rosita'nın kalbi hafifledi.

Rosita başını kaldırıp arkadaşlarına baktı. 'Teşekkür ederim,' dedi. 'Sanırım iyi bir arkadaş olmanın en önemli şey olduğunu unutmuşum.' Kanatlarını açtı ve en parlak renkler olmasa bile gurur duydu. 'Belki en renkli kuş değilim ama hâlâ şarkı söyleyebilirim!' Derin bir nefes aldı ve mutlu bir melodi söyledi. Arkadaşları sevinçle bağırdı.

Tito etrafında sallandı, Tukan kocaman gagasıyla alkışladı. Tembel Hayvan ezgiye hafifçe sallandı. 'Şarkın çok güzel, Rosita!' dedi Tito. 'Ve sen de güzelsin—için de dışın da,' diye ekledi Tukan. Rosita sıcak bir parıltı hissetti. Özgüvenin tüylerden gelmediğini anladı. İyi kalpli olmaktan ve sevmekten geliyordu. Daha yüksek sesle şarkı söyledi ve bütün orman onu dinliyor gibiydi.

O günden sonra Rosita kayıp tüylerini dert etmedi. Arkadaşlarının onu iyi kalbi, cesareti ve neşeli şarkısı için sevdiğini biliyordu. Hâlâ rengârenk kuşlara hayranlıkla bakıyordu ama artık farklı olmayı dilemiyordu. Kendisi olmaktan mutluydu. Ne zaman utansa Tito'nun sözlerini hatırlıyordu: 'Sen hâlâ sensin.' Bu yeterliydi.

Yani bir gn yaęmur ormanına giderseniz, mutlu bir řarkı dinleyin. Belki biraz daha az ty olan, arkadaşlarıyla řarkı syleyen mavi sarı bir ara papaęanı grrsnz. Sincap maymunu Tito da kk yaprak kesesiyle orada olacak. Ve size gerek gzellięin iyi kalpten geldięini, olduęunuz gibi sevildięinizi bildięinizde zgvenin bydęn syleyecekler.